

Arrest

nr. 280 954 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is geboren op 21 maart 1998 en bezit de Marokkaanse nationaliteit.

Op 31 december 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote, B. I..

Op 16 juni 2022 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de thans bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/12/2021 werd ingediend door:

Naam: F. Voorna(a)m(en): Y. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...).1998 Geboorteplaats: M'Hajer Identificatienummer in het Rijksregister. (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote van de Belgische nationaliteit, de genaamde B., l. (RR (0) (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, V, moeten bewijzen dat de Belg: V beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende stukken voor:

- Brief advocaat dd. 23/03/2022
- Brief ABW dd. 04/02/2022, bevattende informatie over het dagbedrag twv. 46,06 euro van de referentiepersoon als 'alleenwonende': mevrouw is gehuwd, bijgevolg is de berekening niet actueel volgens de gezinssituatie van de referentiepersoon.
- Document 'Composition familiale' van FGTV-ABW dd. 30/03/2022, stelt dat referentiepersoon sinds 01/02/2022 ingeschreven is als 'samenwonend'.
- Brief FGTV-ABW dd. 22/03/2022 'Attestation de chômage', bevestigende het dagbedrag twv. 43,09 euro.
- Attest FGTV-ABW dd. 22/03/2022, met uitkeringen voor de maanden januari en februari 2022 + resp. bancaire overschrijvingen dd. 07/03/2022, dd. 07/03/2022, dd. 08/02/2022 van de rekening van FGTV-ABVV naar de rekening van de referentiepersoon (identificatie afgeleid uit geheel voorgelegde stukken)
- Bancaire overschrijving dd. 04/01/2021 van de rekening van FGTV-ABVV naar de rekening van de referentiepersoon (identificatie afgeleid uit geheel voorgelegde stukken)
- huurcontract, ingaande dd. 15/09/2021, met huurprijs 650 euro/maand (+ indexering)
- Bancaire overschrijvingen betreffende de betaling van de maandelijkse huur overschrijvingen van de rekening van de referentiepersoon naar de verhuurder dd. 07/03/2022; 06/02/2022; dd. 05/12/2021; dd. 03/11/2021; 18/10/2021; dd. 04/10/2021.

Volgende stukken betreffende de bestaansmiddelen van betrokkene zelf worden voorgelegd:

- Brief advocaat dd. 23/03/2022
- Verklaring advocaat dat betrokkene medevennoot is in de kapperszaakzaak VOF F.
- 3 loonfiches met titel Vergoeding bestuurders': Vergoedingen van betrokkene in kapperszaak VOF F., als zelfstandige, voor de maanden januari tot en met maart 2022 + resp. bancaire overschrijvingen van de rekening van de firma naar de vermoedelijke rekening van de referentiepersoon (identificatie begunstigde ontbreekt), voor telkens een bedrag van 2.000 euro
- Attest sociaal verzekeringsfonds Xerius dd. 01/02/2022, bevestigende de aansluiting van betrokkene als zelfstandige, bestemd voor inschrijving betrokkene in vreemdelingenregister

Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf. Er kan met deze bewijzen geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk

gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft. Zij legt werkloosheidsuitkeringen voor, maar geen bewijzen dat zij actief op zoek is naar werk. Bijgevolg kan - overeenkomstig bovenvermeld artikel 40ter - deze uitkering niet in aanmerking genomen worden. Het is niet aan Dienst Vreemdelingenzaken om vast te stellen wie vrijgesteld is van werk zoeken, enkel de RVA kan dit beslissen en attesteert dit ook voor de betrokkenen. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kan daarom de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon niet in overweging worden genomen voor de toetsing van art. 40ter.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. We merken op dat in de huidige aanvraag enkel een vertaling van de huwelijksakte werd voorgelegd. Ook de originele akte dient aan de aanvraag te worden toegevoegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de artikelen 40ter en 42, tweede lid van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"A.

Allereerst dient er te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten onrechte en slechts in algemene termen voorhoudt dat niet voldoen zou zijn aan de voorwaarden gesteld bij art. 40ter Vw..

Art 40ter Vw. bepaalt inzake o.m. dat de referentiepersoon:

"1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintigprocent- van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verleggen uit het lee/loon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ... "

In casu was en is de referentiepersoon wel degelijk actief op zoek naar werk; reden trouwens ook waarom zij een werkloosheidsuitkering kan genieten. Feit dat zij een werkloosheidsuitkering geniet is ook om reden dat zij actief naar werk zoekt, zoals vereist door de VDAB.

Omwille van de gebrekkige informatie door de bevoegde ambtenaren, werden deze stukken niet toegevoegd aan het administratief dossier. Noch heeft verweerder moeite gedaan om deze stukken op te vragen.

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

In casu geeft de bestreden beslissing dus de feitelijke en juridische overwegingen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat de referentiepersoon niet actief zoekende zou zijn naar werk.

Verder kan worden verwezen naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010, I-01839):

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. ”

In toepassing van voormelde rechtspraak stelt art. 42, § 1, tweede lid Vw. juist dat in dergelijk geval dient te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De door de wet bepaalde inkomstenvoorwaarden behoeft immers enige toetsing aan de concrete situatie van de aanvrager.

Vanuit een verkeerde redenering motiveert de bestreden beslissing tot de overbodigheid van een behoefteanalyse.

Nu verweerster alleen heeft getoetst op basis van de inkomsten van de referentiepersoon zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, of zich hieromtrent te informeren, is de bestreden beslissing eveneens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd. Een tegensprekelijk onderzoek had immers in casu wel degelijk een aanduiding geweest kunnen zijn voor de situatie van verzoeker.

Het komt dan ook onwettig en totaal ongepast voor om verzoeker een bijlage 20 te betekenen.

B.

Door haar beoordelingsmarge te overschrijden schendt de bestreden beslissing tevens de rechten van verzoeker die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De onwettige afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag maakt dat een verwijdering van verzoeker naar Marokko, alwaar het gezinsleven van verzoeker in het gedrang komt, nakend is.

Derhalve staat de schending van art. 8 EVRM dan ook vast.

C.

Gelet op het voorgaande dient besluitend dan ook vastgesteld dat in casu onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602,30 september 1980,R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verzoeker maakt de ernst van zijn middelen waar. De thans bestreden beslissing beantwoordt niet aan de materiële motiveringsvereisten van administratieve beslissingen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel voert verzoekende partij een schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG, van artikel 8 EVRM, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 17 van de Richtlijn 2008/86/EG, maar laat zij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de laats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel vereist daarnaast een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoekende partij op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...) (eigen onderlijning)”

Uit vornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

In casu werd de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij geweigerd omdat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter Vreemdelingenwet. Verzoekende partij legde een aantal attesten voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt.

Verzoekende partij betwist dat zij ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel de documenten, zoals opgesomd in de bestreden beslissing heeft neergelegd. Uit navraag bij de gemeente Hasselt blijkt echter dat er door verzoekende partij geen andere attesten werden ingediend en dat alle ingediende stukken werden toegevoegd in het administratief dossier (zie bijlage stuk 1). Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken onder de loep genomen doch geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat verzoekende partij voldoende bewijs levert van een actieve zoektocht naar werk.

Verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet, meer nog, dit wordt uitdrukkelijk bevestigd in het verzoekschrift. Een actueel bewijs van de actieve zoektocht naar werk is ontegensprekelijk vereist, opdat een gedegen beoordeling in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden gemaakt.

Bij gebrek aan beschikbare inkomsten van de referentiepersoon die in aanmerking kunnen worden genomen, oordeelt verwerende partij dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is. Verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing tekort komt aan de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aangezien verzoekende partij wel degelijk een bewijs van een actieve zoektocht naar werk bijbrengt waardoor de werkloosheidsuitkering wel in aanmerking diende te worden genomen. Verwerende partij benadrukt nogmaals dat er geen attest inzake het actief zoeken naar werk werd neergelegd door verzoekende partij.

Verwerende partij betoogt dat de gemachtigde alle voorgelegde stukken weldegelijk heeft besproken in de bestreden beslissing doch heeft geoordeeld dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat verzoekende partij actief op zoek is naar werk.

Verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat dat de gemachtigde de werkloosheidsuitkering wel degelijk in aanmerking diende te nemen en diende over te gaan tot een behoefteanalyse. Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Waar verzoekende partij aanvoert dat een behoefteanalyse had moeten plaatsvinden, benadrukt verwerende partij dat de werkloosheidsuitkering die de echtgenote van verzoekende partij ontvangt, duidelijk aantoont dat de referentiepersoon ten laste van de openbare overheid valt, zodat de gemachtigde daarmee geen rekening kan houden.

Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat er niet werd geoordeeld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar dat de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen. Verwerende partij benadrukt dat een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan 120 percent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Of, met andere woorden, er moet sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). De bedoeling van de door te voeren behoefteanalyse is na te gaan of een gezin niet alsnog in zijn behoeften kan voorzien met een bedrag dat lager ligt dan het bedoelde referentiebedrag zonder ten laste te komen van de sociale bijstand en dit onderzoek is enkel nuttig voor zover het exacte bedrag van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon effectief kan beschikken gekend is. In casu werd geoordeeld dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen. Aangezien de bestaansmiddelen bijgevolg onbestaande zijn, dient ook geconcludeerd te worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet diende uit te voeren.

Waar verzoekende partij nog stelt een eigen inkomen te genieten in het kader van een zelfstandige activiteit, benadrukt verwerende partij dat hiermee geen rekening gehouden kan worden. Het is immers de Belgische onderdaan zelf, in casu de referentiepersoon, die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat verzoekende partij zich bij haar kan voegen (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). De bestreden beslissing stelt in die zin dan ook terecht:

"Wat betreft de bestaansmiddelen van betrokkene zelf. Er kan met deze bewijzen geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019)."

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in het licht van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij voert eveneens een schending van artikel 8 EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verwerende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in haar arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 juncto B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan.

Tenslotte merkt verwerende partij op dat verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen ‘zonder bevel om het grondgebied te verlaten’. Er is geen sprake van een verwijderingsmaatregel, zodat er ook geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het eerste en enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft

beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dergelijk geval als dat van de verzoekende partij dient te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De door de wet bepaalde inkomstenvoorwaarden behoeft immers volgens de verzoekende partij enige toetsing aan de concrete situatie van de aanvrager. Vanuit een verkeerde redenering motiveert de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij tot de overbodigheid van een behoefteanalyse. Nu de verwerende partij alleen heeft getoetst op basis van de inkomsten van de referentiepersoon zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, of zich hieromtrent te informeren, is de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij eveneens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

De verzoekende partij voert dus aan dat de verwerende partij volgens haar rekening had moeten houden met de concrete omstandigheden en eventuele andere inkomsten van de referentiepersoon, en dat de verwerende partij volgens haar had moeten overgaan tot een behoefteanalyse.

Om de vraag of de verwerende partij *in casu* al dan niet had moeten overgaan tot een behoefteanalyse is het essentieel om na te gaan of de verwerende partij bij het beoordelen van de bestaansmiddelen uitgegaan is van de correcte feitelijke gegevens. Het is immers duidelijk dat, in het geval de verzoekende partij het bestaan van dergelijke bestaansmiddelen in het geheel niet aannemelijk maakt, de verwerende partij ook niet gehouden is over te gaan tot een behoefteanalyse.

In de bestreden beslissing kan eenvoudig gelezen worden dat de verwerende partij zelf aangeeft dat de verzoekende partij bewijzen van eigen inkomsten heeft bijgebracht. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing immers als volgt:

“Volgende stukken betreffende de bestaansmiddelen van betrokkene zelf worden voorgelegd:

- Brief advocaat dd. 23/03/2022
- Verklaring advocaat dat betrokkene medevennoot is in de kapperszaakzaak VOF F.
- 3 loonfiches met titel Vergoeding bestuurders: Vergoedingen van betrokkene in kapperszaak VOF F., als zelfstandige, voor de maanden januari tot en met maart 2022 + resp. bancaire overschrijvingen van de rekening van de firma naar de vermoedelijke rekening van de referentiepersoon (identificatie begunstigde ontbreekt), voor telkens een bedrag van 2.000 euro
- Attest sociaal verzekeringsfonds Xerius dd. 01/02/2022, bevestigende de aansluiting van betrokkene als zelfstandige, bestemd voor inschrijving betrokkene in vreemdelingenregister”

De verwerende partij besluit wat betreft de eigen inkomsten van de verzoekende partij als volgt:

“Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf. Er kan met deze bewijzen geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).”

Om te beoordelen of de verwerende partij *in casu* al dan niet had moeten overgaan tot een behoefteanalyse is het essentieel om na te gaan of de verwerende partij al dan niet rekening had moeten houden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste.

De verzoekende partij diende een aanvraag in om haar Belgische echtgenote te vervoegen in België.

Het is niet betwist dat de Belgische echtgenote van de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie.

In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...]*

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat bewijzen worden voorgelegd van bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf en wordt hieromtrent zoals hierboven reeds gesteld geoordeeld dat het bewijs van inkomsten van de verzoekende partij zelf niet in overweging kan genomen worden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, omdat het immers de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat de verzoekende partij zich bij haar kan voegen, onder verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019.

De in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging *“op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en

dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, *“want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443- 18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, *“Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”*; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, *“het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)”* (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn meer recente arrest dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat *“[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn”* (punt 41) en dat het *“aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland”* (punt 42).

Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen *“wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”*. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *“de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht”* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over *“de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »”* volgens dewelke *“enkel de persoonlijke inkomsten van*

de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging” (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

In de voorliggende zaak geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verwerende partij de term “beschikken” in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling. Dit is *in casu* des te belangrijker aangezien de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij volgens haar wel degelijk een behoefteanalyse moest doen.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat, bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, er geen sprake is van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en besluit zij daarom dan ook dat zij niet diende over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken betwist de verwerende partij in de bestreden beslissing echter evenmin dat de verzoekende partij bewijzen van eigen inkomsten voorlegde. Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking eveneens dat de verwerende partij wel rekening had moeten houden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij bij het beoordelen van de bestaansmiddelen, wat zij niet gedaan heeft. Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van eigen inkomsten, maar dat volgens de verwerende partij geen behoefteanalyse moest gebeuren omdat er geen inkomsten werden weerhouden, maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, waar zij op bovenvermelde punten enkel haar standpunt herhaalt zoals dit werd weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat volgens haar de inkomsten van de verzoekende partij zelf niet mogen worden meegerekend bij de in overweging te nemen bestaansmiddelen, doet aan het bovenstaande niets af.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Verder heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU